

Тамара ПОПОВИЧ

к.е.н., доцент, доцент кафедри
менеджменту, публічного управління та персоналу
Західноукраїнського національного університету

Людмила ГАЛЬКО

к.е.н., доцент кафедри економіки та економічної теорії
Західноукраїнського національного університету

СТРАТЕГІЧНІ МОДЕЛІ ЛІДЕРСТВА В ОРГАНІЗАЦІЇ

Сучасна система менеджменту, домінантою якої є інтелектуалізація прийняття рішень та орієнтування організації виключно на досягнення успіху, ставить нові вимоги до керівництва, принципів і форм впливу на персонал, та загалом змінює його контекст. Керівник має стати лідером. Новітні підходи до лідерства визначають його як вищу ступінь якісного управління, основним змістом якого є формування сприятливого середовища діяльності, що забезпечує якісний результат роботи.

На думку багатьох зарубіжних та вітчизняних дослідників [1-3;6] більшість правил та принципів ефективного лідерства та управління, що домінували у минулому, сьогодні вже не працюють, або ж не дають високих результатів. Це пов'язується з динамічними змінами як в системі організації діяльності, так і в системі управління. Окрім того, на результативність управління суттєвий вплив здійснюють: глобалізаційні процеси; зменшення вертикальних та збільшення горизонтальних зв'язків; зміна характеру роботи за більшістю професій; віртуалізація середовища діяльності; діджіталізація процесів, швидкість технологічних змін тощо. Все це змінює сутність управлінської праці, а отже змінює і ті вимоги, що пред'являються до особистості та діяльності лідера.

Лідери мають адаптуватися до нових викликів і змін. Основним акцентом лідерства в сучасних умовах має стати принцип «бути провідником ефективних змін та новацій. За висновками науковців, «тому, хто не налаштований на зміни, важко бути ефективним лідером. Сучасне суспільство не дає можливості вибирати між спокоєм та змінами. Останні є неминучими, і ступінь їх впливу посилюється з кожним днем» [6].

З розвитком цифрових технологій, креативної економіки, змінюються вимоги до лідерства, головними з яких стають: «уміння вирішувати складні завдання (Complex Problem Solving); уміння критично мислити; висока компетентність; здатність до взаємодії і комунікації; навички творчого підходу до справи; уміння вести перемовини; когнітивна гнучкість тощо» [4]. Окрім того, підвищуються вимоги щодо якостей лідера управляти людьми, якими мають

стати: відкритість, гнучкість, пошук нових можливостей, вміння надихати, заохочувати, довіряти; управляти емоційним інтелектом; створювати умови для індивідуального розвитку та ініціативності; захоплювати людей власним прикладом; залучати працівників до прийняття рішень. Це важливо з огляду на оцінку ролі правильно вибудованих систем управління, даної провідним фахівцем в менеджменті якості Е.Демінгом, який стверджував, що: 95% проблем в організації виникає від неправильно прийнятих рішень і неефективної системи управління. Загалом, вважаємо, що домінантним підходом в лідерстві має стати орієнтація не стільки на нове, як на актуальне і важливе у кожній конкретній ситуації. Модель лідера нового покоління проілюстрована на рис. 1.

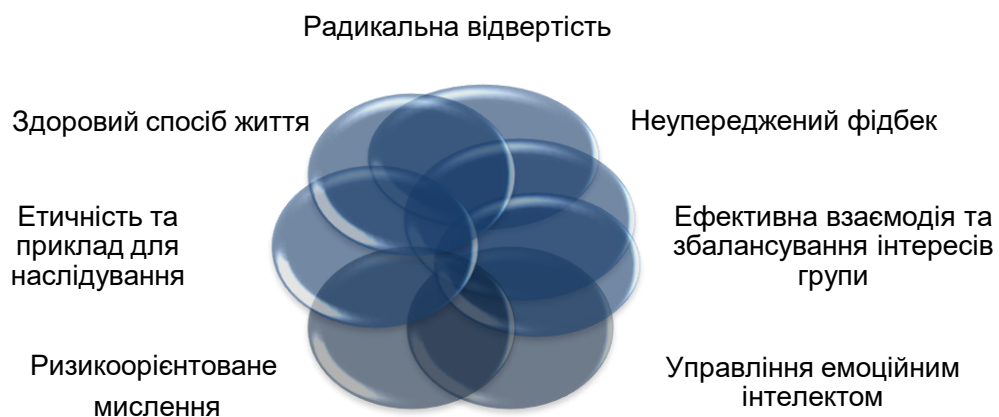

Рис.1. Модель лідера нового покоління

Особливої уваги в формуванні нової моделі лідерства заслуговує такий її компонент, як управління емоційним інтелектом. На сьогодні він вважається однією з найважливіших ознак ефективного лідерства. Високий та розвинений рівень емоційного інтелекту дозволяє лідеру:

1) відслідковувати та усвідомлювати власні емоції, контролювати поведінку (у деяких ситуаціях краще взяти паузу у прийнятті рішення, аніж потім виправляти наслідки необдуманого поведінки або безпідставного звинувачення);

2) управляти власними емоціями та спрямовувати їх на творення і підвищення ефективності роботи (уміти рефлексувати, розуміти як позитивні, так і негативні наслідки прийнятих рішень) ;

3) налаштовуватися на емоції членів команди (розуміти, що вони говорять, відчують, думають, хочуть);

4) управляти взаємовідносинами в колективі.

Загалом, в стратегічному управлінському аспекті в керівництві організацією лідерською ознакою є вирішення дилеми лідерства в пріоритетному

застосуванні того чи іншого управлінського інструментарію у кожній конкретній ситуації, забезпечення балансу автономного прийняття управлінських рішень та консенсусу, уміння вибудовувати ефективні комунікації та створювати сприятливі умови для прояву творчого підходу у здійсненні спільної діяльності, зорієнтованої на досягнення потрібного результату та успіху.

Список використаних джерел:

1. Дафт Р.Л. Уроки лидерства [пер. с англ. А.В. Козлова; под ред. И.В. Андреевой]. М.: Эксмо, 2008. 480 с.
2. Іцхак Кальдерон Адізес. Командне лідерство: як порозумітися з будь-яким менеджером. К.: Наш формат.2018.304с
3. Крейг Нік. Лідерство починається з призначення. К.:2019. 240с
4. Попович Т.М., Галько Л.Р. Новітні технології управління організацією Збірник матеріалів Всеукраїнської науково-практичної конференції з міжнародною участю «Актуальні проблеми менеджменту в умовах інноваційного розвитку економіки» 15 травня 2020р. року. Тернопіль, 2020. Ч.1. С.151-154).
5. Рай Мандіп. Компас цінностей. Уроки 101 країни про цілі, лідерство і життя. К.: Yakaboo Publishing. 2021. 368с.
6. Романовський О.Г., Гура Т.В., Книш А.Є., Бондаренко В.В. Теорія і практика формування лідера: навчальний посібник.. Харків, 2017.100 с

Piotr PACZÓSKI

doktorant,

Uniwersytet Ekonomiczny we Wrocławiu, Polska

POJĘCIE, CZYNNIKI I MIARY ROZWOJU MIASTA

Блędным за́ложением бы́лобы пры́яца́, же істніеніе, а тым бардзее́й разво́й миа́ст са́ станем і процесем, ко́ре характэрызу́я са́ трваніем і прэбегіем в ідеальных варунках. Ніс так ніе функцыону́е, жа́ден організм так ніе жы́е. Миа́сто ро́внїеж. Же́лі за́с ве́змїе са́е́ под ува́ге, жа́к скамплікаваным вевнэ́трэніе і зро́эніаваным под вїе́лама възгледамї органїзмом же́ст миа́сто, а до тэго да́да са́е́ релакце з оточенїем, то ніе же́ст трудно сконстатова́е з жа́ка́ мно́го́ца́ барїер миа́сту мїерчы́ са́е́ пры́чходзі о́раз, же́ на же́го разво́й в́плыва́ огро́м чзы́ннїко́в і уварункова́н.

Ка́жде миа́сто за́лежне же́ст од варунко́в разво́ю. Мо́жна же́ скла́сыфікова́е [1, с.12] настэпу́ячо:

По́ложеніе, чзы́лі певїен у́кла́д око́лічності географїчных і топографїчных, ко́ре детерміну́я мо́жливо́са́ повста́ванїа миа́ста в да́ным мїе́йску, а попрэ́з то нада́я са́ му певне чэ́чы, ко́ре са́ по́чодна́ спецыфікі тэго в́ла́снїе конк­ретне­го